

— Не те е срамъ!

Ненчо посѣгна да ѝ вземе цвѣтето, а тя не му го даваше.

— Чувай, пиле. Въ сѣбота вечерь ще се върна. Камбанка е звънеца на бивола ми. Задамъ ли се отъ горния край на селото, ти да си на долния. Ще ми дойдешъ ли да закарамъ една кола имане на мама?

Отъ ханчето се чу гласъ:

— Нанкеее! Чешма ли правишъ, че се толкози замая!

— Ида, майчице! — трепна девойчето, налѣ бърже котлитѣ, грабьса ги и побѣгна. Яре!

— Дано бѣлия щъркелъ мине утре презъ Одаитѣ. Дано го види Нанка и да му заржча. Затопли се Ненчовото сърдце. Той се втрени въ мрачината и видѣ бащиния си харманъ. Срѣдъ хармана — купенъ, на купена — щъркелъ, а подъ купена една бабичка, чака съ резперена престилка.

Радость потече въ жилитѣ му. Той измъкна свирката отъ пояса — и я доближи до треперящитѣ си устни. Засвири една кръшна пѣсень, но още не я изкаралъ до половината, току прекъсна и кой знае защо поде друга — жална.

То не бѣше пѣсень, а плачъ.

Дѣдо Вълко доде, седна до него и сложи ржка на рамото му.